

De Fromme og Dydiges Død er beklagelig
for mange Igienlevende.

Betragtet

Over den Gudsfrgtige nu Salige
Ædle og Hæderlige MATRONE

Hette Maria
Sipper,

Den Velædle, Velærbærdige og Velsærde
Hr. Christen Selmer,

Anden Capellan til Dom-Kirkens Menighed her i Bergen og Sogne
Præst til Alkøe-Meenighed,

Hans Dydige fromme og elskelige
Sustrue,

Som var fød i Christiania d. 14 Octobr. Anno 1713 og døde her i
Bergen d. 25 August. 1754. Hvil Legeme i Dag d. 2 Sept. til sit
Hvilested i Dom-Kirken med Høynemme meget Hæderlige og
Høyt-Sørgede Venner gelyndes.

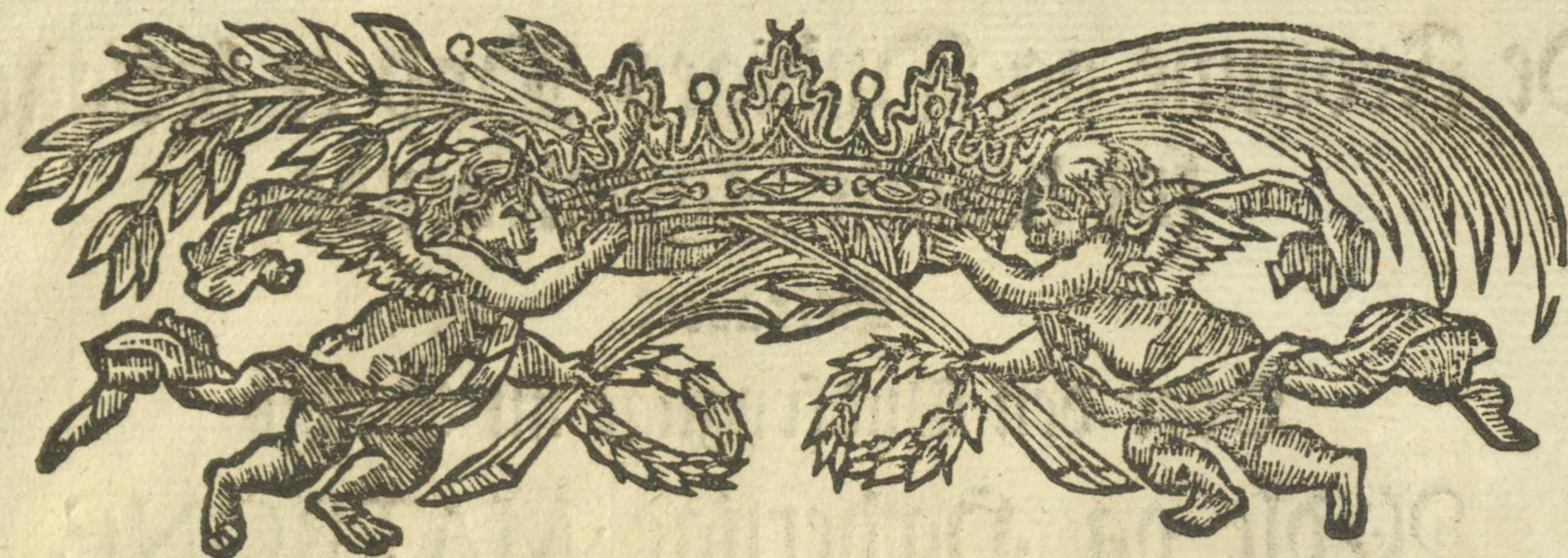
opsat

Til den Salige MATRONES Sørgelig Ære-Minde/
og insinueret

De Høysørgende Venner,

Af den der nok har

Prøvet Sorger.

Saar Ceder-Træerne paa Libanon afstaares,
Og deres Herlighed i Aste bliver lagt,
Maa Grane-Træerne jo Sorgesfuld fortæres,
Da Skovens skionne Træ falt under Drens Magt.

Naar som det grønne Træ, som gav en hærslig Skygge,
Og stod i beste Floer, afbugges pludselig,
Hvor under man tilforn med Glæde sidder trygge
Og i sin Hidsighed husvales mildelig.

Den kaalde Norden Vind fra Dødsens mørke Lande
Nedslog bort Palme-Træ med Blomster, Blade, Frugt,
Som Overskæmmelsen af Havets Bruse-Bande
Bortstykket har vor Træ, paa Landet borte smukt.

Den skarpe Dødsens Yee har fældet og afstaaen
Det Verens skionne Træ, som bar til Lust og Fryd,
En god Hustru som bar af Himmelen udkaaren,
Til Præsten udi Sær, en Dame fuld af Dyd.

Bed Dødsens Tyranni er den anseelig Qvinde
Berøbet fra sin Mand! Hun bar som Sara from,
I Tro og Kiærlighed som Abrahams Mandinde,
Mens ach! nu er til Sorg den Glæde kastet om.

Begrædeligt det er at miste saadan Mage,
Der bar som Træet skiont i Edens Have stod,
Hvis Værdig Mand den Frugt har kundet tage,
Som Himlen skienker bed en Hustru eyegod.

Jeg burde, men ey kand bidtloftig her afmale
Den ædle Qvindes Dyd og Redlighed i Sær,
Jeg troer nok mange skal berømmeligen tale
Om hvad Oprigtighed Hun viisde mod enhver.

Saa længe Hun hos os i Tiden haver bandret,
Lod Hun Goddædighed imod sin Næste see,
Og Hendes gode Sind blev stedse uforandret,
Om Glæden eller Sorg sig Verel-viis lod see.

Hun som et Palme-Træ bestandig haver taalet,
Hvad Byrde Verden gir, Fortræd, Ugunst og Had,
Bed Troen stod Hun fast og sigtede til Maalet,
Til Naadens Herlighed, var i sin Frelse glad.

Hun var Gudfrygtig, from, arbejdsom, flittig, ærlig,
Sit Huuses Prydelse og for sin Mand en Soel,
Verbødig, føyelig, mild, trøstefuld og kiærlig,
Fra først Hun her opkom fra Øster til vor Poel.

Rebecca, Rachel, Ruth, Tabitha og Susanna,
Samt fleere var Hun lig af fromme Øbinders Tal,
Med Dem Hun nyder nu det Himmel-skiulte-Manna,
I Seyer-Kirken og Udbaldes Fryde-Sal.

I Herrens Huus var Hun Maria til at høre
Guds Sandheds Ord, som Hun holdt for sit Lebnets Ljus,
Var og omhyggelig som Martha til at føre
Huusholdning ordentlig udi sit eget Huus.

Her maa man flagelig tre Hierters Saar betænke,
Om gjorde Smerte ved den ædle Øbindes Død,
Da Hendes Vred-Mand og Moderen en Enke,
Med Datter sin, enhver fik Sorgens svære Stød.

Ja Venner her og der sin Part i Sorgen tager,
End og i Strudshabns Eogn, hver Stand og begge Kion,
Thi mange Trængende nu Hendes Død beklager,
Som nød Barmhiertighed, Arbejdere sin Løn.

Den reedelige Siæl, den Dydefuld Matrone
Sin Død og Dødsens Braad alt oberbundet har,
Ved Jesu Død og Blod, og bær nu Livsens Krone,
Med Seyers Palmer skion og staar for Thronen klar.

Thi Jesu Offers Blod var Grunden og den Klippe,
Hvor paa Hun byggede sin Siæles Salighed,
Sin Frelser bilde Hun i Døden ikke slippe,
For Hun velsigned blev at fare hen i Fred.

Saa lev! o Salig Siæl! med Himmel-Glands og Ære,
Med Salighedens Dragt hos Gud i Hærlighed/
Hvor Du som Lammets Brud æbindelig skal bære,
Og nyde hos din Gud fuldkommen Salighed.

I Høybedrøbede og Sorg beklæmte Hjerter,
Som finder Eders Tab, i den Matrones Død,
Der var saa dyrebar, Gud læge Eders Smerter,
Dermed I heed Hun har i Himlen Hvilen sød.

Ærværdigst Enke-Mand! lad Sorgen ey fortære
Jers svage Liv for Jers Abigael saa from,
Som hidste gode Raad, forstandig at frembære,
Naar nogen slags Fortræd og Færlighed paaKOM.

I fromme Moder! og Gudfrygtig æred Enke,
Som sabned har sit Barn en Datter huld og troe,
Jers Trøst er Herrens Ord, Jers Datter kand og tænke
Til Trøst, at Søsteren er udi Himlens Boe.

Grab-Skrift:

Lær Lærer, at dit Liv er her ifkun en Skygge,
Lær af Matronens Død Guds Forsyns skjulte Raad,
At du paa Jorden ey kand sikkert Boe og bygge,
Thi Døden hastig kand afstjære Livets Traad.

Gudfrygtighed og Dyd i Troen giver Ære,
Hos den Tre-Eenig GUD, og kand i Døden staae,
Den Salig Øbinde skal Dig et Exempel bære,
Hvis Nævn skal aldrig døe, mens vi her leve maa!

Hvil Dig, o Salig Siæl! som Himmel-Fred har fundet,
Blant Helgens Fryde-Chor, hvor Du bleb Engle liig,
Du Troens Ende fik, Du Kronen haber bundet,
GUD stod Dig bi med Hielp i Dødsens haarde Kriig!

Sin Hvile Legemet i Grabens Mørk nu tager,
Opstaaer dog Mandelig fra Mørket klar og hvid,
Af Fyrretyde Aar, ti Maaner, eller Dager
Var den oprigtige Matrones Leve-Tid.